

LIBRIS

Editor:
Hadrian Mateescu

Redactor:
Brândușa Zărnescu

Concept grafic:
Silvia Olteanu

Corectori:
Mihaela Răducanu
Dorina Lipan

DTP:
Mihaela Mănoiu

Copyright © Horia Tecuceanu, 1972

Copyright © 2021 Publishing Solutions

Este interzisă reproducerea integrală sau parțială a lucrării,
sub orice formă, fără permisiunea scrisă a editurii.

Toate drepturile rezervate.

Publisol

Casa Presei Libere, Corp A3-A4, Etaj 1

Tel.: 021.336.36.33

E-mail: office@publisol.ro

Găsiți cărțile noastre pe www.publisol.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

TECUCEANU, HORIA

Căpitanul Apostolescu și dubla enigmă / Horia Tecuceanu.

- Petrești : Publisol, 2021

ISBN 978-606-9739-98-3

821.135.1

Tipărit la ARTPRINT
www.artprint.ro

We know
books

Căpitanul Apostolescu și dubla enigmă

HORIA TECUCEANU

Publisol

Partea întâi

- Capitolul I: *Primul colet* | 7
- Capitolul II: *Începerea investigațiilor* | 12
- Capitolul III: *Al doilea colet* | 19
- Capitolul IV: *Primele măsuri de identificare* | 25
- Capitolul V: *Al treilea colet* | 30
- Capitolul VI: *Lipsa celui de-al patrulea colet* | 36
- Capitolul VII: *Declarația unei martore* | 40
- Capitolul VIII: *Soțul presupusei victime* | 44
- Capitolul IX: *Confruntarea continuă* | 50
- Capitolul X: *Identificare* | 57
- Capitolul XI: *Primul suspect* | 61
- Capitolul XII: *Cercetări în jurul victimei* | 67
- Capitolul XIII: *Verificarea unei informații* | 76
- Capitolul XIV: *Alte tatonări* | 83
- Capitolul XV: *O informație neașteptată* | 88
- Capitolul XVI: *Confuzia* | 96
- Capitolul XVII: *O pistă nouă* | 104

Partea a doua

- Capitolul XVIII: *Femeia dispărută* | 111

- Capitolul XIX: *Studierea dosarului* | 121
- Capitolul XX: *Audierea doctorului Dârlogea* | 128
- Capitolul XXI: *Arestarea* | 141
- Capitolul XXII: *Logodnicul dispărutei* | 149
- Capitolul XXIII: *Audierea lui Mircea Pârjol* | 161
- Capitolul XXIV: *Audierea lui Nelly Naumescu* | 168
- Capitolul XXV: *Șerban Marinescu este din nou audiat* | 172
- Capitolul XXVI: *Martorii au ceva de spus* | 181
- Capitolul XXVII: *Sora Aglaia* | 199
- Capitolul XXVIII: *Doctorul Mircea Barbu* | 204
- Capitolul XXIX: *Căpitanul Apostolescu primește o vizită* | 212
- Capitolul XXX: *Lănțișorul de aur* | 223
- Capitolul XXXI: *Audierea martorilor continuă* | 233
- Capitolul XXXII: *Doctorul Antonescu* | 241
- Capitolul XXXIII: *Când Simionescu are
mâinile ocupate...* | 251
- Capitolul XXXIV: *Autoturismul doctorului Antonescu* | 258
- Capitolul XXXV: *Autodricul* | 267
- Capitolul XXXVI: *Volatilizarea* | 277
- Capitolul XXXVII: *Aglaia începe să vorbească* | 283
- Capitolul XXXVIII: *Rezolvarea cazului V.P.* | 288
- Capitolul XXXIX: *Înapoi la coletele macabre* | 293

Capitolul I

Primul colet

— Alo! Cu căpitanul Apostolescu, vă rog...

— Să trăiți! Eu sunt.

— Lasă totul baltă și vino imediat la mine... spuse șeful Direcției Judiciare, colonelul Alexandrescu, lăsând apoi receptorul să cadă în furcă.

Două-trei minute mai târziu, Apostolescu bătu la ușa șefului său și intră. Acesta începu să-i spună, cu laconismul și precizia care-l caracterizau:

— Acum câteva minute, am primit un telefon de la șeful Gării de Nord, care mă anunța că, într-o sală de așteptare, a fost descoperit un colet în care se află un corp omenesc tranșat în bucăți. Coletul este depus la biroul de colete găsite sau așa ceva... Ia-ți oamenii de care ai nevoie și du-te la gară... Să mă ții la curent... adăugă el, în timp ce Apostolescu închidea ușa în spatele său.

*

— Îmbracă-te! îi spuse Apostolescu unui bărbat tânăr, care stătea la biroul opus celui spre care se îndreptă el pentru a ridica receptorul telefonului.

— Alo!... Alo! Spuneți-i lui Vartunian să vină cu mașina în față... Nu, imediat! Cobor acum...

— Ce-i șefu', arde? zise Simionescu ridicându-se de la birou și apucându-și haina de tercot, care era așezată pe spătarul scaunului.

Apostolescu, fără să-i mai răspundă, se îndreptă spre ușă și ieși, lăsând-o deschisă.

Locotenentul Simionescu mai ezită un moment, apoi ridicând cu nemulțumire din umerii săi lați cât un dulap, mormăi supărat: „Hm, ce chestie! Vin la birou cu un sfert de oră mai devreme, special pentru a putea bea o cafea în liniște, și... gata, arde!“ Apoi, aducându-și aminte că Apostolescu a ieșit, se decise să-și pună picioarele în mișcare și, din câțiva pași, își ajunsese din urmă șeful, care începuse să coboare treptele scării de beton.

Văzând că până la etajul întâi nu i se acordă nicio atenție, zise supărat:

— Și cu cafeaua pe care am cerut-o de la bufet, ce se întâmplă?

— În cazul cel mai bun, o s-o bem rece, deși mă în-doiesc că vom mai avea timp de ea... se hotări să-i răspundă Apostolescu în clipa în care ajunseră la parter.

Apoi, în timp ce pășeau spre Dacia de serviciu, adăugă, lovindu-l ușor, cu degetul arătător, peste tocul pistolului care-i atârna la subsuoara stângă.

— Vezi, poate te hotărăști să-ți îmbraci haina... Sau, dacă ai de gând s-o faci pe cowboy-ul, fă-ți barem rost și de-un cal...

— E cald, șefu! mormăi îmbufnat Simionescu, în timp ce-și îmbrăca haina printr-o mișcare scurtă a umerilor.

— Dă-i drumul cu toată viteza la Gara de Nord – îi ceru Apostolescu șoferului, în timp ce se așeza pe bancheta din spate a mașinii, alături de Simionescu.

— Ei, bravo, șefu! Ni s-a aprobat – în sfârșit – plecarea în concediu și o faci pe misteriosul...

— Ascultă, Dane! – îl întrerupse Apostolescu – ai văzut vreodată un om căsăpîț?

— Nu! Numai pe unul căruia îi scurtase picioarele un tren. În rest, împușcați, înjunghiați...

— Atunci, mai stăpânește-ți curiozitatea câteva minute...

— Pentru ce peron opresc, domnule căpitan? interveni Vartunian, șoferul, un băiat subțirel, brunețel nevoie mare și cu ochii vioi.

— Oprește la clasa întâi.

Vartunian mai acționează o dată sirena, pentru a zori un șofer care își pilota mașina prin fața treptelor gării, și opri scurt la locul indicat.

— Stai aici până la noi ordine! mai spusese Apostolescu, trântind portiera mașinii și începând să urce scările, câte trei trepte odată.

— Știi unde-i biroul obiectelor găsite, Dane?

— Da, lângă bagajele de mână... De altfel, „marca e depusă“, zise acesta arătând un subofițer de poliție feroviară postat în fața unei uși.

După ce-și fluturară legitimațiile pe sub nasul cerberului, pătrunseră într-o încăpere cu pereții acoperiți cu rafturi, în care erau expuse cele mai diferite obiecte, de la serviete și umbrele, la putini de brânză și landouri pentru copii.

Când se auzi deschizându-se ușa, patru bărbați, care stăteau în picioare în jurul unei mese neobișnuit de mari, se întoarseră către nou-veniți. În încăpere erau un ofițer și un plutonier de poliție, șeful de gară, care se remarcă prin chipiul său roșu, și un impiegat.

— Suntem de la Brigada Omucideri, zise Apostolescu prezentându-se atât pe el, cât și pe însoțitorul său. Ce s-a întâmplat?

— Tovarășe căpitan, vă raportează că am fost sesizat de șeful de gară despre găsirea acestui monstruos

pachet... zise locotenentul-major, arătând un colet care stătea în fața lor pe o masă.

Apostolescu își aruncă privirea spre masă și văzu un pachet, de fapt mai mult o boccea, cu un diametru de aproximativ 50 de centimetri, învelită într-o pătură gălbuie, în jurul căreia era înfășurat un ziar. Pătura, care fusese cusută îngrijit, cu o sfoară de cânepă, era desfăcută la cusătură pe o lungime de vreo 20 de centimetri. Când se apropie de masă, zări, prin deschizătura practică în pătură, câteva coaste dintr-un torace omenesc. Nu mai exista niciun dubiu asupra originii oaselor din colet. Dacă Apostolescu mai sperase să vadă un schelet vechi, pentru studii anatomice, abandonat de studenții la medicină pentru a se distra pe socoteala Miliției, trebuia să-și mărturisească faptul că s-a înșelat de departe. Rămășițele din colet îi aparțineau unui om care, cu cel mult douăzeci și patru de ore în urmă, era încă în viață.

Tocmai se pregătea să întrebe în ce împrejurări a ajuns coletul pe masă, când ușa se deschise și intră un bărbat cu o servietă mare în mână. Era de statură mijlocie, rotofei și în vârstă de aproximativ 55 de ani. Se grăbi să-i salute pe cei prezenți. Apoi, văzându-l pe Apostolescu, se duse spre el și-i strânse mâna.

— Da' ce s-a întâmplat, căpitane? întrebă nou-venitul, medicul legist Gheorghe Capolide.

Fără să-i răspundă, Apostolescu îi indică pachetul care se afla pe masă.

Medicul Capolide se apropie ușor de colet, parcă măsurându-și pașii și, după ce privi câteva secunde, ca hipnotizat, oasele ce se vedeau, se decise să pună pe masă servieta pe care o ținea în mână. Apoi o deschise și începu să caute ceva înăuntru.

Obiectul scos din trusă fu un bisturiu. Când i-l arătă detectivului, și acesta înclină aprobator din cap, lăsă servieta pe podea și, revenind la colet, începu să taie sfoara de cânepă.

Curând pătura căzu, ca o cortină, în jurul conținutului pe care-l ascundea. Sub pătură, urma o înveliitoare de hârtie albă.

După ce și acest ultim accesoriu al ambalajului fu înlăturat, apărură un trunchi omenesc, ciopârțit, cu oasele aproape complet dezgolite de carne. În coșul pieptului se aflau introduse oasele femur, iar capul, mâinile și partea inferioară a picioarelor lipseau.

După ce termină cu examinarea rămășițelor omenești din colet, Capolide își ridică privirea spre Apostolescu și-i zise:

— De aproape trei decenii numai cu de-astea mă ocup, dar atâta monstruoșitate, mărturisesc, n-am văzut niciodată! Nu mi-aș fi putut imagina că este posibilă atâta bestialitate...

— Ce poți să-mi spui?... întrebă Apostolescu pe un ton nefiresc. Fața lui colțuroasă și de obicei bronzată era albă ca varul.

— Deocamdată, nimic! răspunse Capolide, ridicând neputincios din umeri.

— Barem vârsta sau sexul, insistă Apostolescu.

— Până nu-l examinez la institut, mi-e imposibil să-ți fac vreo precizare.

— Bine! Acum e ora nouă. Când am primele indicii?

— Sper ca în două ore să-ți pot spune ceva, deși, dacă nu găsim celelalte părți ale corpului, și mai ales organele interne, nu trebuie să-ți pui prea multe speranțe în precizările mele!...

Capitolul II

Începerea investigațiilor

— În ce împrejurări s-a descoperit coletul? întrebă Apostolescu după ce ajunsese în biroul șefului de gară.

— Un hamal a remarcat că pachetul n-are stăpân și i-a cerut unui portar să-l ducă la biroul obiectelor găsite. Aici, au început să-l desfacă, pentru a afla cine-i păgubașul. Când au văzut conținutul, portarul a dat fuga la mine și m-a anunțat. Am făcut și eu același lucru, anunțându-vă pe dumneavoastră... Apoi m-am dus și eu să văd despre ce-i vorba. Asta-i tot ce pot să vă spun.

— Bine, vă rog să-i chemați pe cei care au găsit coletul.

— Dă-mi o țigară, Dane! ceru Apostolescu, după ce șeful gării părăsi încăperea.

— Scârboasă treabă, șefule, comentă Simionescu, întinzându-i pachetul de Snagov.

Apostolescu luă țigara, o aprinse și trase câteva fumuri din ea, apoi, privind-și colaboratorul, zise dezgustat:

— Am văzut multe porcării în meseria mea, dar ceva atât de odios încă n-am întâlnit...

— O fi vreun dement, șefu'...

— Indiferent de faptul că și-a comis fapta în mod conștient sau nu, reprezintă un pericol pentru societate și nu-mi voi găsi liniștea până ce nu voi pune mâna pe el...

Ușa se deschise și intră șeful de gară, însoțit de doi bărbați.

Apostolescu îi măsură cu privirea pe însoțitorii omului cu chipiu roșu, și se decise:

— Dumneata ești hamalul care a găsit coletul? îl întrebă el pe cel care avea pe piept o cocardă metalică indicând cifra 305.

După ce primi confirmarea hamalului, i se adresă celuilalt:

— Te rog să aștepți afară până ce termin de discutat cu colegul dumitale.

— Dacă apreciați că vă puteți dispensa de serviciile mele, am să plec și eu. De altfel, nu mai am nimic de adăugat la ce v-am spus – zise șeful de gară.

— De acord. Vedeți-vă de treburi. Dacă vom avea nevoie de dumneavoastră, o să vă căutăm.

— Ia loc și spune-mi cum te numești? îl invită Apostolescu pe martor. Apoi, văzând cum își învârte, emoționat, cascheta în mâini, îl întrebă dacă fumează. Primind un răspuns afirmativ, îi făcu semn lui Simionescu să-l servească pe om cu o țigară și i-o aprinse el.

În timp ce martorul trăgea cu aviditate primul fum din țigară, Apostolescu îl privi pe sub gene. Era un bărbat voinic, în vârstă de aproximativ 40 de ani, cu ochii limpezi și inteligenți.

— Ei, ia spune-mi, lucrezi de mult aici, la gară? îl întrebă el când consideră că hamalul se mai liniștise puțin.

— De cînșpe ani, domnule ofițer.

— Cum te numești?

— Vasile Stratulat.

— Bravo! Ia povestește-mi acum cum ai găsit coletul acela învelit în pătură? Dar vezi, încearcă să-ți amintești toate amănunțele.

— Da' e simplu! Trecând prin sala de clasa a doua, am văzut rezemat de o bară, sub balustrada de la casa de abonamente, coletul acela învelit într-un ziar și i-am întrebat pe călătorii care erau acolo al cui e. Dacă am văzut că nu-mi răspunde nimeni, l-am chemat pe portarul Ioniță Gheorghe și i-am spus să-l ducă la obiecte găsite. Asta-i tot!

— Nu-i chiar tot. Te rog să-mi spui cum ți-a atras atenția coletul acela și nu altul, doar gara e plină cu pachete?

— Păi, să vedeți, eu l-am mai zărit o dată, pe la șapte și jumătate, când duceam geamantanul unui călător... Știți, la ora șapte și jumătate e lume multă la casa de bilete, pentru că pleacă o cursă spre Ploiești și, zărindu-l lângă balustradă, m-am întrebat cine o fi deșteptu' care l-a pus acolo, în mijlocu' drumului. Când am trecut înapoi, la ora opt, și l-am zărit din nou, tot acolo, mi-am zis că l-o fi uitat cineva și i-am spus lui Ioniță să-l ducă la obiecte pierdute.

— Ai mai trecut prin sala clasei a doua și înainte de ora șapte și jumătate?

— Nu.

— Deci, la șapte și jumătate era acolo. Ești sigur?

— Sunt foarte sigur, tovarășe ofițer.

— Ce au răspuns călătorii când i-ai întrebat al cui e pachetul?

— S-au uitat unul la altul și au ridicat din umeri. Toți spuneau că pachetul era acolo când au venit ei.

— Bine, îți mulțumesc, poți pleca. Roagă-l pe colegul dumitale să intre, îi ceru Apostolescu în momentul în care martorul puse mâna pe clanta ușii.

Urmă o scurtă bătaie în ușă și portarul își făcu apariția în birou.

Era un bărbat de aproximativ 55 de ani, cu o figură comună.

— Ia loc, te rog, și spune-mi ce știi despre pachetul pe care l-ai dus la biroul de obiecte găsite.

— Mă aflam la intrarea din Calea Griviței, unde controlam biletele de peron, când a venit la mine hamalul Stratulat și mi-a spus că în sala de la a doua a uitat cineva un pachet. L-am însoțit până în sală și, după ce mi l-a arătat, l-am luat și am plecat cu el la biroul de obiecte găsite. Acolo, impiegatul a început să-l desfacă pentru a-și da seama, după conținut, cine poate fi păgubașul. Eram numai noi doi în birou și, când am văzut ce-i înăuntru, mai întâi am crezut că e carne tăiată clandestin. Apoi, când am văzut coastele, am înlemnit de frică și am alergat la domnu' șef și i-am spus ce-am găsit...

— Spui că ai fost de serviciu la intrarea din Calea Griviței. Nu-ți amintești, ai văzut pe cineva intrând cu pachetul găsit?

— Nu. De altfel, trece atâta lume pe-acolo și toți cu pachete...

— Știi cumva cine face curățenie în sala unde s-a găsit pachetul?

— Stan Ion, un coleg de-al meu, dar e învoit astăzi.

— Și cine i-a ținut locul?

— Eu.

— La ce oră ai făcut curățenie, acolo, în sala de clasa a doua?

— Conform programului, la ora șapte dimineața.

— Pachetul era acolo când ai făcut curățenie?